

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

letos jsem již vícekrát psal o různých aspektech stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, nyní bych ještě rád před koncem tohoto jubilejního roku shrnul ve čtyřech bodech význam tohoto výročí pro nás:

1/ Stejně jako všechna pravá mariánská zjevení nám Fatima připomíná význam Matky Boží v dějinách spásy. Panna Maria je Matka Boží, náš Vykupitel přišel skrze Pannu Marii. Bohomateřství je důvodem jejího vyvolení a mimořádného omilostnění a také následně jejího mimořádného postavení v nebeské slávě po boku Kristově jako Královna nebes.

2/ Panna Maria nás své děti miluje a usiluje o naši spásu. Neposkvrněné Srdce Panny Marie je Srdce milující Matky – toto nám ukazuje a napomíná nás, abychom činili pokání a modlili se za spásu duší. Panna Maria chce, aby všichni lidé byli spaseni, a od Krista nám zprostředkovává potřebné milosti. To vyjadřuje i v modlitbě předané fatimským vizionářům: „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

3/ Panna Maria v soukromých zjeveních přichází, aby nás přiváděla ke svému Synu Ježíši Kristu. Nepřináší nám nějaké nové zjevení, nové pravdy víry, nýbrž nás směřuje na cestu Kristem zjevené víry, jejíž předání bylo uzavřeno smrtí posledního z apoštolů. Při zjeveních Panny Marie nejde o zbožný cirkus, nějakou senzaci, ale o katolickou víru, o křesťanské mravy, o spásu duší.

4/ Panna Maria ve Fatimě předpovídá vítězství svého Neposkvrněného Srdce, což znamená vnitřní obnovu Církve ve víře, obrácení schizmatiků a heretiků, šíření evangelia mezi všechny národy a přemožení nepřátel Církve především v duchovním boji, který Církev vede – v jakém rozsahu, to je skryto v Mariině Srdci. Podmínkou mariánských vítězství byla však vždy spoluúčast křesťanů na těchto vítězstvích. Panna Maria dala často zvítězit i „nad nepřátel přemocí“, ale nikdy bez vlastního přičinění. Sv. Dominik s růžencem, sv. Ignác s exerciciemi, s těmito dary Panny Marie obrátili mnoho heretiků, ovšem stálo to oba, a rovněž jejich spolubratry a následovníky, nesčetně námah a obětí. Představa, že jednou někdo, byť papež, odřiká jedno zasvěcení, nebo že si někdo kolem krku pověsí nějakou medailku, a pak už vše přijde jenom z nebe, je zcestná a podobá se spíše pohanské pověrčivosti než křesťanské zbožnosti, čímž pravou mariánskou zbožnost karikuje a působí tak pohoršení. Všechny prostředky, které nám

Panna Maria poskytuje, jsou projevem důvěry vůči ní a musí být provázeny modlitbou a dalšími skutky zbožnosti. V tomto duchu k nám hovoří i Panna Maria ve Fatimě – chce, abychom se modlili růženec, ctili její Neposkvrněné Srdce a rozšiřovali tuto úctu, chce, aby papež s biskupy zasvětil Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci, což je ovšem vyžadováno jako akt důvěry papeže a biskupů vůči Matce Boží. Panna Maria slibuje mimořádné milosti, ale žádá naše přičinění.

Pokud hlavním plodem fatimského roku je větší přilnutí k modlitbě růžence, jeho pravidelná modlitba, rozhojnění úcty k Neposkvrněnému Srdci a předsevzetí o prvních sobotách se účastnit mše sv. a následné pobožnosti, tak slavení tohoto roku mělo svůj smysl.

Od 15. srpna je brněnský priorát, jak jsem již předeslal v minulém letáku, posílen o třetího kaplana, proto věnujte prosím pozornost ve změnách v pořadu bohoslužeb. Od září se také se mší sv. stěhujeme z Frýdku-Místku do Domu sv. Prokopa v Pstruží u Frýdlantu nad Ostravicí. Dům sv. Prokopa je hostinec, který jsme zakoupili k potřebám našeho apoštolátu.

Na závěr chci zmínit poslední tři publikace z našeho nakladatelství. Kniha Doma Gaspara Lefebvra *Základy liturgie* ukazuje smysl katolické liturgie a její význam v životě Církve. *Nedělní misál* je zpracován dle Střížova misálu a odpovídá rubrikám římského misálu z roku 1962. Jsou v něm nejen všechny nedělní formuláře, ale i formuláře svátků, které mohou překrýt neděli, a několik málo dalších běžně používaných. Součástí misálu je i obsáhlejší zpovědní zrcadlo, zohledňující zpovědní problematiku současnosti. Bula *Exsurge, Domine* papeže Lva X. vychází jako dokument k výročí reformace. Překlad z latiny je vybaven mnoha textovými odkazy. Pozdější odsouzení protestantských nauk jsou samozřejmě komplexnější, některé bludy se ještě v době sepsání této buly neprojevíly a souhrnně byly všechny protestantské bludy důkladně projednány a odsouzeny na Tridentském koncilu. Nicméně je bula *Exsurge* z církevně historického pohledu zajímavá.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX při primici P. Filipa Marady FSSPX v Brně 8. července 2017

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Veledůstojný otče superiore, drahý primiciante, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,

v žalmu stodesátém nám král David předkládá nejpodstatnější pravdu pro náš život: „*Initium sapientiae timor Domini* – Počátkem moudrosti je bázeň před Hospodinem.“ A tuto bázeň před Hospodinem si uchoval náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre po celý svůj život – proto odmítl liberální duch koncilu, proto se zřekl úřadu generálního představeného spiritánů, proto odmítl i objetí modernistického Říma tehdy, když by to znamenalo kompromisy ve víře, a to i v roce 1988, když, jak řekl, *šel ve vstřícnosti dále, než měl*, proto nakonec zemřel svatou smrtí, milován svými přáteli, s respektem a úctou ze strany čestných protivníků a zrazen a nenáviděn nepřáteli všeho druhu.

Náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre je pro nás, kněze jeho Bratrstva, které uvedl z Boží milosti do života proto, aby sloužilo Církvi, příkladem, vzorem a ochráncem věrného kněžského života. Kdybychom byli na jezuitské primici, slyšeli bychom asi kázání o sv. Ignáci, proto je adekvátní, že u nás uslyšíte o našem zakladateli Msgr. Marcelu Lefebvrovi. Hlavní zásady, napomenutí a varování nám krátce před svou smrtí předal ve svém *Duchovním průvodci*, z něhož bych rád při této příležitosti připomněl několik myšlenek pro náš kněžský život, pro naše působení, pro náš duchovní boj.

V předmluvě Msgr. Lefebvre píše, že jediný způsob obnovy Církve a křesťanství je „předávat katolické kněžství v celé jeho doktrinní čistotě a bezmezném misionářské lásce tak, jak je zanechal svým apoštolům Ježíš Kristus a jak je předávala katolická církev až do poloviny 20. století“. A říká dále: „Je třeba předávat nejen *sanam doctrinam*, zdravou nauku, ale rovněž je potřeba hlubokého a neměnného ducha, celou svou podstatou nerozlučně spojených se vznešenou modlitbou našeho Pána, která navěky vyjadřuje jeho oběť na kříži.“

Zdravá nauka je základem pro rozvíjení kněžského ducha. Tato zdravá nauka, to nejsou jen pravdy víry, to je i celé neporušené morální učení, kdy nejsou míchány pravdy se lží. A aby tyto pravdy stály na pevném

základě, musí být rozvíjeny v souladu s tím úžasným darem našeho Stvořitele lidské duši, s darem zdravého rozumu, z něhož pramení i zdravá filosofie, systematizovaná ve scholastice. Pouze na přirozených ctnostech, na pravdomluvnosti, na touze po pravdě a ochotě měnit své názory úměrně poznané pravdě, na pokoře, ale také čestnosti a mužné odhodlanosti za pravdu a dobro bojovat lze rozvíjet nadpřirozený život. Kněz musí mít osobnost a ctnosti knížete ducha, a ne být neupřímným a ponížným duchovním čeledínem plazícím se před nepřáteli pravé víry.

K tradičnímu učení patří ovšem i láska ke všem lidem, tedy i nevěřícím či bloudícím, což znamená ukazovat jim cestu k pravdě s respektem k bližnímu, s čestností a upřímností v duchu slov kardinála Tomáška z jeho katechismu: „Máme se k nim chovat snášenlivě a zdržovat se všeho, co by je právem zarmucovalo, uráželo a tím více odpuzovalo. Zvláště pak máme se za ně mnoho modlit, obětovat mše svaté, sv. přijímání a přinášet za ně různé oběti, abychom jim vyprosili milost pravé víry.“ Zde nejde o pokrytecký ekumenismus, předstírání jednoty tam, kde není ani nemůže být. Zdravá nauka o katolické toleranci vůči jinověrcům je upřímnější než sentimentální, klamné a povrchní divadlo ekumenismu.

S přímým a upřímným postojem našeho zakladatele musíme přistupovat i k nebezpečím pro víru, abychom jim mohli vzdorovat. V úvodu *Duchovního průvodce* Msgr. Lefebvre říká: „Po celý svůj kněžský život jsem se mohl přesvědčovat o tom, jak velmi bylo nabádání ... k ostrážitosti podepřené naukou papežů, zvláště sv. Pia X., opodstatněné. Jak byla tato ostrážitost na místě, a to nejen ve věcech doktrinních, jsem se z vlastní zkušenosti přesvědčil z projevů nenávisi, které tato ostrážitost vyvolávala v liberálních kruzích, jak laických tak církevních. Byla to nenávist přímo ďábelská,“ a dodává, „doba favorizuje především ty, kteří jsou přístupni ke kompromisu s liberálními a zednářskými myšlenkami a jsou v opozici vůči rozhodnému trvání na tradičním učení.“

V závěru úvodu Msgr. Lefebvre vyřkl varování, které neztratilo na své aktuálnosti: „Současný papež a biskupové již nehlasají našeho Pána Ježíše Krista, ale hlásají sentimentální, charismatickou religiozitu, skrze kterou nám neproudí opravdová milost Ducha Svatého v celém rozsahu. Toto nové náboženství již není katolické, je jalové, neschopné posvěcovat společnost a rodinu. ... Zlo koncilu spočívá v ignorování

Ježíše Krista a Jeho Království. Je to nepravost padlých andělů, zlo, které je cestou do pekla.“ Pokud současný papež vystavil Lutherův obraz ve Vatikánu, pokud říká, že „Bůh by nebyl Bohem bez člověka“, tak tímto vyznává jinou víru než katolickou, tímto popírá víru Ježíše Krista tak, jak ji předal své katolické Církvi, a ukazuje neustálou aktuálnost slov našeho zakladatele. K tomu nám není dovoleno mlčet, před tím musíme varovat pro bázeň Boží, kterou církev koncilu ztratila, pro spásu těch duší, které nám jsou a budou Boží prozřetelností svěřeny.

Proto, chceme-li udržet pravou nauku, podmínku plodného kněžského života, musíme odmítat náboženský liberalismus obsažený v koncilu. Musíme čerpat pouze ze zdravých pramenů víry, ze scholastiky, z učitelského úřadu do II. vatikánského koncilu a v tomto světle vše, co je nám předkládáno, posuzovat, a co je v rozporu s neměnnou naukou Církve, odmítat. Zdravá nauka, její šíření a boj za ni je předpokladem Kristova kněžství.

Ale kněžský duch není jen souhrnem nauk a obrana pravd víry, kněžství je otcovstvím, otcovskou láskou ke svěřenému stádcí, které kněz v bázni Boží vede po cestách Hospodinových do věčného domu otcovského. Kněz není manažer či osvětový pracovník. Jsou to dobra víry a milosti, která předkládá a na nichž stádec roste. Roste tak rychle, jak pravé působení kněze je a jak se Bohu, který dává růst, líbí. Kněze nelze posuzovat podle pozemských úspěchů, počtu duší, stavebních počínů, počtu udělených svátostí. Ěru, která stavěla na hnutí mas a jejíž chloubou byla stavba gigantických monster, jsme tu už měli, to není inspirace kněžství. Jeden dobrý otec může dobře pečovat o jedno dítě, druhý o patnáct. Každému jak bylo dáno. Byl snad sv. Zachariáš horším otcem, že měl jednoho syna, než Jákob se svými dvanácti? Každému je dáno něco jiného, dobré je však jen to, co je od Hospodina. Co si člověk vynutí na křivolakých cestách svévole vůči Bohu, to nepřináší požehnání. Bůh je ovšem štědrý a trpělivost, milosrdenství a pokoru nakonec vždy hojně odměňuje většinou už na této zemi. Tak zavrhnul svévoli Saulovu a povýšil Davida.

Msgr. Lefebvre píše: „Můžeme popravdě říci, že veškeré dobro křesťanů pochází z kříže Pána Ježíše a od Ježíše ukřižovaného; je to vzkříšení padlého lidstva díky síle Krve Ježíše Krista.“ Takové je otcovství Kristovo, tak Kristus zplodil vykoupené lidstvo, to je podstata

katolického kněžství. Kněz otec – obětník u oltáře, a ne moderní duchovní manažer s tabletem a notebookem, předvádějící se na pódiích tohoto světa. Svůdné jablko oslnění tímto světem, jež nám ďábel podává, je pokušením i v tradici, nebezpečným pokušením. Msgr. Lefebvre v této věci varuje: „Je úkolem biskupů zachovávat bez kompromisů neporušenou víru v moc Ježíšova kříže, jediného zdroje spásy, a nepropadnout podle vzoru světa hledání lidských prostředků pro rádobu účinnější apoštolát; byla by to známka ztráty víry v Ježíše Krista ukřižovaného.“ To platí nejen pro biskupy, ale i pro všechny představené a pro každého katolického kněze.

Bůh nám dal milost kněžství a povolal nás k němu v konkrétním rámci – v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. Skrze našeho zakladatele nám dal stanovy, které jsou cestou našeho posvěcování, a jak správně řekl můj první spirituál v kněžském semináři P. Brandler: „Kdo bude dodržovat tyto stanovy, ten bude svatý.“ Svatí nejsme, ale musíme o posvěcení usilovat a snažit se žít podle stanov ve vzájemném respektu, lásce a upřímnosti. Náš společný život je životem duchovní rodiny. Jistě jsou dovoleny tzv. *restrictiones latae mentalis*, tedy zámlky, člověk není povinen vždy vše říkat, ale pokud by tyto způsoby došly tak daleko, že by kněží mezi sebou měli dojem, že jeden druhého klame a že jsou klamáni, vedlo by to ke ztrátě důvěry a přestali bychom být duchovní rodinou. To by se velmi brzy přeneslo i na vztah s věřícími. Vždy je lepší nepříjemná upřímnost, než usměvavá neupřímnost a podlost.

Respekt vůči druhým znamená i respektovat kompetence, starat se o svěřené úkoly, není jich zpravidla málo, a neplést se do kompetencí a úkolů druhých. Často právě ti kněží, kteří chtějí napravovat jiné kaple, distrikty a celé Bratrstvo, nemají svůj dům, svoji kapli zrovna v pořádku. Každý má stavovskou milost dánu k úkolu, který mu byl představeným svěřen. Ten, kdo to respektuje, ušetří si mnoho zbytečných starostí a projeví tím bliženskou lásku jak k představeným, tak i spolubratřím.

To, co nám předkládá Církev a uchoval náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre, přijímejme s důvěrou. Dbejme na jeho pokyny a varování, nikdo z nás nemá takové zkušenosti, jako měl on, nikdo z nás nedostal takové milosti. S pokorou přijímejme jeho slova, jeho rady, s dětinnou důvěrou uchovávejme v srdci slova jeho *Duchovního průvodce* a nevěřme nikomu, kdo by nám církevní krizí ukazoval jinou cestu.

Vedeme duchovní boj pro uchování plnosti katolické víry, ovšem naším úkolem není spasit Církev. My nejsme ani Ježíš Kristus, ani Matka Boží. Naším úkolem je vydávat svědectví o Kristu, o Panně Marii a o cestě k nim a s nimi. Ostatní je v rukách Boží prozřetelnosti.

Msgr. Lefebvre na konci poslední kapitoly *Duchovního průvodce* píše: „Ve stopách apoštolů i my jsme byli vyvoleni, abychom získali podíl na tomto kněžství, anebo jsme již tento podíl obdrželi. Vložme celou svou důvěru v toho, jenž nás povolal, tedy v našeho Pána Ježíše Krista ukřižovaného, a stejně jako apoštolové hlásejme pravdivou nauku o spáse v našem Pánu a přinásejme vykupitelskou obět'. ... Hlavně si uchovejme víru; pro ni vlastně náš Pán zemřel, protože potvrzoval své Božství; pro ni podstoupili smrt všichni mučedníci; skrze ni se posvětili všichni vyvolení. Prchejme před všemi, kteří by nám ji mohli vzít nebo oslabit.“

Ano, střežme se hledat *společenství světla s tmou, Krista s Beliálem*. Žalmista v 77. žalmu o přemožení Filišťanů praví: „Udeřil Hospodin své nepřátele do zadnic, dal jim věčné pohanění.“ Takto mocný je Hospodin neustále, proto se nestarejme o Boží nepřátele, s těmi si to vyřídí On sám, snažme se hlavně ze všech sil, abychom zůstali my sami Božími přáteli. Pak pro nás budou platit slova žalmu stosedmnáctého: „Hospodin je můj ochránce, co mi učiní člověk.“

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX při novokněžské mši svaté P. Simona Merkle FSSPX v Brně 9. července 2017

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí novokněží, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre ve svém *Duchovním průvodci* v kapitole o andělech napsal: „Skutečnost, že část andělů padla, je sama o sobě a také vzhledem k jejím následkům natolik závažná, že ji nemůžeme opominout a musíme se u ní zdržet, neboť důsledky tohoto

pádu jsou pro všechny lidi hrozné, takže se tato událost týká každé duše s ohledem na její spásu.“

Tímto citátem se opět vracíme ke včerejšímu tématu bázně Boží a důsledkům její ztráty.

Lucifer byl stvořen jako dokonalý anděl, Boha poznával ve světle posvěcující milosti. Tak byl podroben zkoušce, zda se podrobí vůli Boží ve věci, kterou možná plně nechápe či pro ni nemá pochopení, kterou musel přijmout proto, že tak ustanovil Bůh, tedy pro bázeň Boží. O co se jednalo, to s jistotou nevíme, ale to není podstatné.

Lucifer místo hlubokého sklonění se před Bohem začal diskutovat a chtěl vést dialog o smysluplnosti Božích úradků. V této pozici se zatvrdil, vyvolal vzpouru proti Nejsvětější Trojici a strhl s sebou do této vzpoury velký zástup andělů. Archanděl Michael spolu s dobrými anděly se rázně postavil, aby hájil čest a práva Boží a božskou mocí, jíž byl posílen, svrhl Lucifera s padlými anděly do propasti pekelné. Tak skončil první pokus o dialog o Božích právech, o Božích úradcích.

Druhý dialog, ten, který známe z Písma svatého, je dialog Evy s hadem. Eva nechce odmítnout Hospodina, ale vede dialog o Božích příkázáních, o tom, zda je dobré to, co Bůh nařídil, co Bůh zjevil, či nikoliv. Nesnaží se lépe Boží pravdy poznávat a dle nich se řídit, nýbrž začíná o nich diskutovat a pod vlivem ďáblovým dochází k závěru, že je lépe ve věci zapovězeného ovoce ze stromu poznání neposlechnout, vždyť by to *omezovalo rozvoj její osobnosti, rozvoj osobnosti jejího muže, a vůbec z tohoto plodu povstane takové dobro pro lidstvo.*

„Dobro“, které z této vzpoury povstalo, bylo vyhnání z ráje, ztráta milosti, dědičný hřích a všechno zlo na zemi v celých dějinách lidstva. Ale protože člověk měl na rozdíl od Lucifera jistou míru omezenosti, hlouposti a na myšlenku vzpoury nepřišel, nýbrž podlehl pokušení ďábla, který byl mnohem rafinovanější, vzal Bůh člověka na milost a zaslíbil seslání Vykupitele.

Celý Starý zákon, celé církevní dějiny jsou plné příkladů dialogu *sub specie boni*, pod zdáním dobra, kdy se začne podceňováním zla a odsunutím zjevených pravd na vedlejší kolej, pokračuje to deklarováním falešného míru mezi dobrem a zlem a končí to pronásledováním Církve a všech, kteří si uchovali lásku k pravdě a chtějí zůstat v milosti Boží. Se zlem se nediskutuje, s těmi, kteří zradili víru, se nediskutuje, se zlem se

musí bojovat a těm, kteří se odchýlili od plnosti pravdy, je nutno pravdu dosvědčovat, nikoliv s nimi vést dialog, jako by pravda a lež byly rovnocennými partnery, jak před několika lety trefně řekl z kazatelny otec Tomáš Bahounek: „Musíme dávat pozor, abychom při všem tom ekumenismu a dialogu nevedli dialog s ďáblem.“

Naším úkolem proto není útek do pouště, vyhýbat se těm, kteří po cestě plnosti pravdy nejdou, ale vydávat svědectví o cestě pravdy. Toto svědectví nespočívá však v dialogu, ale ve vyznávání pravd víry tak, jak je vyznával náš Pán Ježíš Kristus před apoštoly, před lidem israelským a i před farizeji, z nichž se málokterí obrátili, mnozí však pukali hněvem.

Náš generální představený zde v Brně při svěcení kaple řekl: „Katolické principy jsou nezměnitelné v čase. ... 30 let jsme bojovali, abychom uchovali poklady víry, a tento boj budeme bojovat dál, ať s uznáním, nebo neuznáním. ... Jediné, co chceme, co očekáváme od papeže, je, aby hovořil katolicky. ... Pro nás je nepřijatelné řešení, aby v ekumenické zoologické zahradě dostala tradice svůj kout, kde by musela zůstat a nesměla se rozšiřovat jinde. ... Pravda je pro všechny.“ Těmito slovy našeho generálního představeného se chceme rádi řídit. Toto je cesta tradice, na které chceme zůstat a vyprošovat si proto na našem Pánu Ježíši Kristu milost, abychom zůstali věrni. Prosme o přímluvu a ochranu Panny Marie, Panny věrné Božím úradkům až pod kříž svého Syna, prosme o přímluvu sv. Pia X., pro něhož čest a sláva Boží stála vždy na prvním místě, a prosme i našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, aby nás, jež za svého pozemského působení volal k věrnosti Bohu, zjevujícímu se ve své Církvi, doprovázel na této cestě i z věčnosti. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX při Svatoprokopské pouti 26. srpna 2017

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
když kníže Oldřich s biskupem Šebířem povolili založení Sázavského kláštera, darovalo kníže klášteru „řeku Sázavu od Milobuze až po jeskyni,

„kteráž obecně slula Zákolnice, s lukami a lesem vůkol“ – tedy i toto místo, kde dnes slavíme slavnou mši svatou. Toto místo – Sázava – je posvátným krajem naší vlasti, posvěceným životem sv. Prokopa.

Sv. Prokop je jeden z trojice již ve středověku uctívaných českých patronů, kteří jsou synové naší vlasti. Sv. Václav, vévoda české země, se posvětil Kristu věrným spravováním země jako nositel světské moci a stal se věčným dědicem a nebeským panovníkem Koruny české. Sv. Vojtěch osvědčil svoji věnost Kristu jako nositel moci církevní. Sv. Prokop – opat – vedl zasvěcený život, který je zdrojem nebeských milostí a požehnání pro světskou i církevní moc. Sám neřídil ani stát, ani diecézi, přesto byl už za svého života a pak obzvláště po smrti nosným pilířem českého státu. Nebeská milost a ochrana je totiž nejdůležitější věcí při všem našem konání. Již Přemysl Otakar I. si vyžádal rámě sv. Prokopa, jež přenesl do Prahy, aby sv. Prokop mocně zemi ochraňoval. Jako ochránce je sv. Prokop vzýván dosud – „v tom sporu odvěkém, o víru, řeč a zemi“. A tento boj musíme vést i dnes, a to mimořádně tvrdý boj o bytí a nebytí našeho národa, naší vlasti, proto potřebujeme mimořádnou ochranu sv. Prokopa.

Nejprve musíme vést boj o víru tváří v tvář snaze potlačit katolickou víru ve prospěch koncilní liberální ideologie. Tato destrukce víry nastupuje neustále razantněji do útoku a pronásleduje vše autenticky katolické. Hlavní útok vede moderní Řím v čele s papežem, jenž je soudruhem vnitřních nepřátel Církve a přítelem nepřátel vnějších – co k tomu třeba dodat? Nic horšího si nelze představit, než tuto *corruptio optimi, supremi* – nositele nejvyššího úřadu! Modleme se za papeže, prokazujme mu lásku tím, že se budeme modlit za jeho obrácení. Pane, smiluj se nad služebníkem svým Františkem. Na pražském stolci nesedí pak biskup Šebíř, bojovník za víru a křesťanské mravy, nýbrž přítel svobodných zednářů a heretických a schismatických sekt. Není přítelem bloudících, které by v křesťanské lásce přiváděl zpět do ovčince, nýbrž jejich utvrzovatelem na cestě do záhuby. Modleme se i za Jeho Eminenci.

V této situaci prosme sv. Prokopa, aby nás chránil před našimi nepřáteli, před vnitřními i vnějšími nepřáteli Církve a Kněžského bratrstva, prosme také, aby dal zaslepeným prohlédnout a liknavým sílu a odhodlání vést duchovní boj a aby nás chránil před duchovním pacifismem.

Dále musíme vést boj o řeč, o naši národní kulturu, boj proti dekadenci pocházející z odpadu od víry, boj proti rozvratu vnucovanému multikulturními ideologiemi a jejich sluhám. Nenechme si vnucovat glorifikaci neřesti, zvrácenosti a démonismu. Nenechme si vzít a prznit náš nádherný

mateřský jazyk a vážme si hodnotných děl naší literatury, učme číst mládež knihy psané klasickou češtinou, aby nebyla odříznuta od literárního bohatství naší minulosti, neztrácejme čas škváry, milujme věci dobré a hodnotné. Jen člověk formovaný pravdou, krásou a vznešeností tyto hodnoty může předávat druhým. V tomto boji jen dobrým, pravdivým a vznešeným lze přemáhat zlé. Neúčastněme se soutěže v míře hrubosti, sprostoty a primitivnosti, jak to vidíme u politiků, veřejně známých osob a ve sdělovacích prostředcích, ignorujme tuto bulvární stoku dekadence a věnujme se věcem posilujícím a ozdobujícím ducha, jen takové vedou k Bohu, jež je plností Krásna, Vznešenosti a Pravdy.

Neustává ani boj o naši zemi, naši vlast. Naše vlast zůstane naší jen tehdy, pokud ji dobrovolně nevydáme cizincům. Naši předkové ji často hájili i s mečem v ruce a vzývali přitom naše svaté patrony, mezi nimi sv. Prokopa. Prosme, aby sv. Prokop vedl svojí přímluvou náš národ zpět ke svaté katolické víře, neboť jen tak bude možno hájit naši vlast proti jejímu ovládnutí a zotročení cizími mocnostmi, politickými i finančními.

Nepodléhejme falešnému pacifismu, ideologii smíření se s modernismem a liberalismem. S ochranou sv. Prokopa bojujme duchovní boj o víru, řeč i zemi a tak si zaslužíme, abychom jednou na věčnosti patřili k českému nebi, abychom patřili k těm, kteří víru a vlast milovali, a ne k těm, kteří zradili. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Informace o dopisu kardinála Müllera ze dne 26. června 2017, týkajícího se nově požadované věroučné deklarace

26. června 2017 obdržel biskup Bernard Fellay, generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X. (FSSPX), od kardinála Gerharda Müllera, prefekta Kongregace pro nauku víry, dopis s datem 6. června tohoto roku, v němž tento německý prelát – se schválením papežem Františkem – vyjmenoval podmínky, které jsou nezbytné pro věroučnou deklaraci jakožto neopominutelný předběžný požadavek pro jakékoliv kanonické uznání Bratrstva. Toto jsou ony tři podmínky, o kterých „jednohlasně rozhodli všichni členové tohoto dikasteria“:

„1) Je nezbytné požadovat od členů FSSPX, aby přijali novou formulaci vyznání víry – *Professio fidei* z roku 1988. Z toho vyplývá, že již od nich nestačí požadovat vyznání *Professio fidei* z roku 1962.

2) Nový text věroučné deklarace musí obsahovat ustanovení, jímž signatáři výslovně prohlašují, že přijímají učení Druhého vatikánského koncilu a učení pokoncilního období, přičemž těmto naukovým výrokům přiznávají vždy ten stupeň přijetí, který jim náleží.

3) Členové FSSPX musí uznat nejen platnost, ale také legitimitu obřadu mše svaté a svátostí podle liturgických knih promulgovaných po Druhém vatikánském koncilu.“

„V průběhu audience kardinála prefekta 20. května 2017 toto rozhodnutí aproboval nejvyšší pastýř.“

Kardinál Müller zakončil svůj dopis takto: „Současně se sdělením tohoto rozhodnutí Vás prosím, abyste s ním obeznámil členy Kněžského bratrstva sv. Pia X. Pro tento choulostivý úkol Vás ujišťuji o svých modlitbách a zůstávám s přátelským pozdravem.“

Následuje tohoto pokynu, 30. června 2017 zaslal biskup Fellay předmětný dopis všem kněžím Bratrstva s tímto komentářem: „Jsme opět v podobné situaci jako v roce 2012. Avšak arcibiskup Pozzo, sekretář Komise Ecclesia Dei, hovořil zcela jinou řečí minulý březen ohledně toho, jaká kritéria katolicity by se od nás měla či neměla vyžadovat.“

Pokračoval připomenutím výroku na závěr setkání vyšších představených Bratrstva v Anzère ve Švýcarsku 28. června 2016:

„Kněžské bratrstvo sv. Pia X. nehledá na prvním místě kanonické uznání, na něž však má právo, protože je katolické. Řešení není jednoduše pouze církevněprávní povahy. Jedná se o naukovou pozici, kterou je nutno bezpodmínečně vyjadřovat. (...) Boží Prozřetelnost nenechá Církev s papežem jakožto hlavou, zástupcem Ježíše Krista, v nouzi. Proto ve výslovné vůli nejvyššího pastýře bude spočívat neklamné znamení této obnovy, jestliže poskytne prostředky k obnově svátosti svěcení, víry a tradice – toto znamení bude nadto zárukou nezbytné jednoty v rodině tradice.“

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ŘÍJEN – LISTOPAD

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

22. 10. a 26. 11.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 10.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 10.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 11.	– 18.00	– Svátek Všech svatých
2. 11.	– 8.00	– Recitované requiem
	– 8.30	– Recitované requiem
	– 18.00	– Chorální requiem
3. 11.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
4. 11.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
21. 11.		– Mše sv. nebude
22. 11.	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 30. září do 1. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné
požehnání a růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

PRAHA

Praha - Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

- 1., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

15. 10.; 5. a 19. 11. – 17.30 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

- 2., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem
4. 11. – 16.00 – sobota před 1. nedělí – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova 7

8. 10. a 12. 11. – 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

12. 10. a 16. 11. – 17.30 – Mše sv.
29. 10. – 17.30 – Krista Krále – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **258469826**

Kód banky: **0300**